

TÄHEKE

NR.6 1968

TIIT JA PRIIT HEINA- VEOL

HOLGER PUKK

Heinaveo ajaks oli Tiidul ja Priidul kena plaan. Sõidavad pehme koorma otsas küüni juurde ja tühja autoga jälle heinamaale tagasi. Autojuht Aadu arvas, et annab oma neli-viis reisi teha. Sedaviisi jätkub sõidulusti lõunani!

Vennad olid hommikul garaaži juures aegsasti platsis. Ja esimene reis — külast metsaheinamaale — oli peagi tehtud. Kui autost välja roniti, oli Aadu üsna mureliku näoga. Vaatas auto alla, siis tõstis kapotikaane üles ja uuris mootorit. Nägu läks veel rohkem pilve.

«Mis viga?» küsisid heinalised, kes koormat peale hangesid.

«Veepump jookseb! Täitsa sirinal kohel! Ei sellega sõida enam midagi...» torises Aadu.

«Mis sa ajad! Paranda ära!» hakkasid koormategijad hädaldama. «Vaata, missugused pilved tõusevad! Leotab heina puhta läbi!»

«No-jah,» arutas Aadu. «Ei siin metsa all paranda tuhkagi. Kui vett oleks, valaks iga sõidu järel juurde...»

Heinalised vajasid veel rohkem norgu. Jõgi maailmatu kaugel, kaldad pehmed. Ei sinna autoga ligi pääse.

«Nii et ilus hein on täitsa mokas!» õhkas keegi. Kõik vaatasid pilvede poole. Jah, kõva vihm oli tõepoolest tulemas.

Seal ütles Tiit:

«Me toome ämbriga. Ämber on autokastis!»

«Või see üks täis midagi aitab,» lõi Aadu käega. «Tulen küüni juurest tagasi, jälle vaja!»

«Me toome jälle!» kinnitas Priit.

Korraga läks Aadu nägu nalja täis.

«Vaata, see on mõtel!» ütles ta rõõmsalt.

Selleks ajaks kui heinakoorem peale saadi, olid Tiit ja Priit veega tagasi. Porised mis kole. Näod higised, juuksed salkus. Ja ega ämbergi päris täis olnud. Eks katsu nii pika maa tagant täiega tulla, kui põhi mööda mättaid pörub!

Aga Aadu autole jätkus parajasti.

Aadu kargas rooli taha ja sõit läks küüni poole lahti. Tiitu-Priitu vaatasid koormale natuke kurvalt järele. Küll oleks tore seal üleval õõtsuda!

Siis õhkas Tiit: «Paneme vee järele!»

Ja Priit tõmbas ninaga: «Lähme jah...»

Nüüd oli tulemisega rohkem aega. Nii jõudis pärale päris triiki ämber. Juba tuli ka Aadu oma januse sõiduriistaga. Üle poole ämbritäie kuluski marjaks ära. «Kes veel vett tahab?» hüüdis korraka Tiit.

«Astuge ligi!» kutsus Priit.

Tahtjaid oli küllalt. Heinaliste nahk leemendas, heinapebred kõdistasid mis kole. Kui sai jahedat vett kamaluga kaela visata, oli olemine kohe palju värskem. Niimoodi see töö seal käis. Neli korda tuli Tiidul-Priidul kõrgest kaldast üles ja alla ronida, läbi pehme luha sumbata, tükk maad metsa all astuda. Ja ikka ämber kahe vahel. Ja ikka hirm nahas, et äkki loksus hirmus palju maha.

Siis kui esimesed vihmapiisad kukkusid, oli hein viimiseni küünis. Heinalised seadsid rõõmsal meelel koju sõitma.

Aadu tõmbas higised ja kriimud poisid enda juurde kabiini.

«Las teised kobivad üles kasti!» ütles ta lühidalt.

Ja Tiitu-Priitu mõtlesid, et vahvamini pole neile veel keegi ütelnud.

Illustreerinud M. KERNUMES

Rubla

HARRI JÖGISALU

Esimene klass sõitis Tallinna ekskursioonile.

Reisirahaks sai Jass rubla, metalse ja kõliseva. Sassil oli ka rubla, paberist ja krabisev.

Jass hoidis raha rahataskus, Sass õpilaspileti vahel.

Nii suurt varandust polnud poistel veel olnudki ja selle eest võis oma tahtmist mööda osta, mis vaja.

Linnas bussi parkimispaiga lähedal kioskis müüdi mitmesuguseid jooke.

«Läki jooma!» hõikas keegi, ja juba olidki kõik ostmas.

Jass: «Pudel limonaadi!» ja pani rublase klõpsti letile.

Sass: «Mina veel juua ei taha!»

Üle tänava oli jäätisepood.

Jass: «Poisid, «Eskimo»! Palun mulle kaks!»

Sass: «Miks kohe kaks!»

Jass: «Odavad, ainult üksteist kopikat. Ja mine tea, kas teises kohas on!»

Sass: «Mina ostan jäätist pärast. Ei taha veel raha ära vahetada. Ilmgi vilu!»

Ühel vaateaknal märkasid lapsed margialbume ja palju mitmesuguseid kirjamärke. Sass palus esimesena õpetajalt luba sisseastumiseks. Markidest olid huvitatud teisedki ja ostjaid leidis ka.

Ainult Jass ütles, et temale ostab isa marke, ei hakka oma raha kulutama.

Loomaaias limpsis Jass jälle jäätist ja mererannas oli tal kompek keele peal. Pärast lõunasööki ütles Jass:

«Minu rubla ongi otsas, ainult trammiraha järel!»

Sassi taskus kõlises veel.

Ega rahaga enam suuremat teha olnudki, sest hakati kojusõitu seadma. Joosti kauplustesse ja osteti kodustele maiustusi. Igamees sai kompsu näpu otsa. Sassil oli kreemikook väikevennae.

Jass veeretask viiekopikalist näpu vahel, kuid selle raha eest ei hakanud midagi silma.

«Kas sina ei ostagi saia kaasa!» küsis Sass.

«Rahast ei tule välja, muidu võtaksin ka koogi.»

«Mul jäi viisteist kopikat järele.» Sass otsis taskus ja pistis raha Jassile pihku.

«Kodus annan kohe tagasi!» kinnitas Jass, ise aga mõtles:

«Kuidas see paberist rubla Sassil nii hästi taskus seisis!»

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Kevad on küll juba möödas, aga Tiia ja Jaani kirjad olid nii kenad, et otsustasin need siiski avaldada!

Täheke

Kevadlilled

On saabunud kevad. Päike paistab soojalt. Esimesed kevadlilled pistavad pead maa-põuest välja. Aias tärkavad lumikellukesed. Nendel on ilusad lopsakad õied. Metsa all tärkavad sinililled. Hiljem puhkevad õitsele ka kuldtähed ja ülased. Kevadel on metsas palju lilli. Minule meeldivad lumikellukesed.

TIIA SOOÄÄR,
Hellamaa 8-kl. Kooli õpilane

Kevad

Kord koolist tulles leidsin esimese kevadekuulutaja — sinilille. Pärast, kui koolitöö oli tehtud, läksin kevadet otsima. Käisin kolhoosi heinamaal. Seal voolas vulinal pisikene oja ja ojakaldal õitsetesid pajud. Siis läksin edasi metsa. Seal kuulsin mitmeviisilist lindude laulu. Aga lilli metsas veel ei olnud. Kui koju tulin, nägin, et räästad tilkusid ja meie kass Miisu oli päikesepaistele pikali heitnud ning mõnules. Ka tema tundis kevadest rõõmu. Mulle meeldib väga kevad.

JAAN PALTSER,
Püssi Keskkooli õpilane

Kes joonistasid kõige paremini?

Aitäh, lapsed! Sain teilt palju toredaid pilte. Kõige paremad joonistused saatsid:

6-aastased HELMO VAHER ja IGNAS TAMM Tallinnast, KÜLLI SIIM Saaremaalt, TOOMAS NAAN Viitnast, MARJA MAHHOVA Ruusmäelt, SIRJE SILD Paidest ja KADRI TULEV Võru Pioneeride Majast;

I klassi õpilased AGO RINKEN, KAIRE KALDA, ANDRES VALLISSAAR, HEIKKI KASESALU ja KÜLLI SEENE Võru Pioneeride Majast; ANNE HIIO, LEA EISEN, ANDRES KRUMM, PILLE RUUTAL, TIINA MÄRTENS, VAHUR SILLAOTS, EGON SPRIT, TIJU HELLERMAA ja SVEN KOSENKRAANIUS Tallinna 7. Keskkoolist, INDREK LOONURM A. Jakobsoni nim. Pärnu 1. Keskkoolist, TIJU JÄRV Hummuli 8-kl. Koolist, AILI FOMITSEVA Tallinna 34. 8-kl. Koolist, KARL HASSE Pärnu 4. Keskkoolist ja RIHO KABANEN Valga Pioneeride Majast;

II klassi õpilased KADRI LONDON Võru Pioneeride Majast, OTT HIRVESOO ja MARGUS HAAVAMÄGI Tallinna 7. Keskkoolist, ALDO KANEPI Püssi Keskkoolist, MATI ÖUNLOO Keila 1. Keskkoolist, MILVI KOHY Koonga 8-kl. Koolist, AILI KARU Helme Sannatoorsest Internaatkoolist, HELVE KUIV Puurmani Keskkoolist, MAIRE EISKOP Tallinna 27. 8-kl. Koolist, AIN VIIDIK Ruila 8-kl. Koolist, TIINA VILBERG Hummuli 8-kl. Koolist, EVI PAHKA Türi Keskkoolist ja ANTS FROSS Valga Pioneeride Majast;

III klassi õpilased LEA PALTSEP ja HELI SAAG Valga Pioneeride Majast, SIGNE OLOP, HELI HEINASTE ja HILLAR AINSAAR Rapla Keskkoolist ja HELI KLAAS Kärkla Keskkoolist;

IV klassi õpilased MAIGA VASJUKOVA ja INGRID LIHTEN Võru Pioneeride Majast, HELGI PEEDO, HIIDO HALLEMAA ja MARIE VISS Valga Pioneeride Majast, HUBERT POTTI N. V. Gogoli nim. Tallinna 21. Keskkoolist ja MARITSA LENS Rapla Keskkoolist.

Veel tahan tänada Tallinna 7. Keskkooli, Valga Pioneeride Maja, Võru Pioneeride Maja, Pärnu Pioneeride Maja, Ruila 8-kl. Kooli õpilasi ja Türi Lasteaia III rühma mudilasi — nende käest sain kõige rohkem töid.

Võistluse tublimad saavad auhinnaks raamatud.

Täheke

Jaaniussike

GEORG SEPP

MIS SEAL VILGUB,
MIS SEAL PILGUB
KÕRGE ROHU SEES,
SÄTENDAB
JA VASTU SÄRAB
LOMBIVEES!

EHK KUKKUS KUU KÜLJEST
KULDNE KILLUKE,
PUDENES PILVEDEST
TÄHEKE, TILLUKE!

VÕI EHK SAMMUB ROHU SEES
VÄIKE PÄKAPIKUMES,
PISIKENE LATERN KÄES!

EII!
SEAL ASTUB KÕIGEST VÄEST
JAANIUSSIKE.

«MIKS SA MAGAMA EI LÄHE,
VÄIKE JAANIUSSIKE!»

«OTSIMA VEEL PEAN VÄHE —
JALAST KADUS SUSSIKE!»

Illustreerinud H. LARETEI

Karamell

LEONARD KONDRASĚNKO

LUSTAKAS ON LAEVA MEESKOND,
ALGAB JÄLLE KAUGE TEEKOND,
TÜRMAN KERIB LOGILIINI,
TEKIMADRUS SÖLMIB TROSSI,
JUNGA SÖÖDAB ALBATROSSI,
KOKAL NÄGU NAERUST LAI,
KAPSASUPP JUST VALMIS SAI!

AGA OHT NEID VARITSES,
LAEV JÄI KINNI KARILE,
KARI OLI KARAMELLIST,
POLNUD ENNE NÄHTUD SELLIST!
KAPTEN KARIST TÜKKE LÖÖB,
MEESKOND KARAMELLI SÖÖB,
TÜRMAN, POOTSMAN, KOKK JA JUNGA
SÖÖVAD ÄRA SUURE PANGA.

KOKK EI LÄHE ENAM KÖÖKI,
KOKK EI KEEDA ENAM SÖÖKI,
LAUALE EI TOO SARDELLI,
PAKUB AINULT KARAMELLI.
PUUDUB KALA, PRAAD, KISSELL,
AINSAKS PALAKS — KARAMELL.
SÖÖVAD NELI NÄDALAT,
PÄÄSEVAD SIIS HÄDAST NAD,
KARILT LAHTI TULEB LAEV,
ALGAB JÄLLE LÖBUS AEG.

TÜRMAN KERIB LOGILIINI,
POOTSMAN MÄNGIB MANDOLIINI,
AGA ÜHEL HOMMIKUL
KAPTEN TUNNEB — ASI HULL.
HAMMAS VALUTAMA HAKKAB
JA KA POOTSMAN LAULMAST LAKKAB,
HAMMAS TEEB TAL TRALLI SUUS
ALUMISES LÕUALUUS.
KOKK KÄIB RINGI HALEDALT
HIRMUS PAISTES PALEGA,
PÖSK NII RASKE ON, ET LAEV
SÖIDAB VILTU KOGU AEG.
POOTSMAN PUHIB, JUNGA ÄHIB,
IGAS NURGAS KEEGI OHIB.
KA RADIST ON HAMBAYALUS.
«SOS!» TA ABI PALUB,
AINA TOKSIB RADIOGRAMMI:
«LAPSED, SÖÖGE VÄHEM KOMMI!»

Tõlkinud HELJO MÄND

Illustreerinud H. SAMPU

JAAN RANNAP

TOPI

(Algus «Tähekeses» nr. 5.)

Madu lebas klaasseina taga ja nägi välja sedamoodi, nagu oleks kirju telefonipost ennast rõngasse kerinud.

See oli tiigerpüüton. Kui koolilapsed loomaaias käisid, võisid nad lugeda, et tiigerpüüton elab Indias, kasvab viis meetrit pikaks ning neelab alla kõik, keda kätte saab. Niimoodi ütlev tahvel rippus kirjus kuues püütoni kohal, kuid Topi ei osanud ju lugeda. Pealegi oli ta pugenud sisse sellest uksest, kust külalised ei tohtinud käia. Siin ei rippunud mingisuguseid tahvleid. Siin olid ainult aknad, mille kaudu madusid toideti. Topi märkas kohe, et neid aknaid saab avada.

Tiigerpüüton lebas keset väikesi kive. Need olid toodud muidugi selleks, et puur püütonile natuke jõekallast meelde tuletaks, kuid Topi seda ei teadnud. Ta pidas kivikesi mänguasjadeks. Aga mänguasju oli ta harjunud kohe oma kätte haarama.

«Kriul!» kriikus aken. Jalgupidi rippuma jäädes krahmas Topi mõlemad pihud kive täis, ning katsus siis, kuidas minema sai. Ta ei teadnud ka seda, et äärepealt oleks see jäänud tema viimaseks vallatuseks. Püüton oli ennast juba kallaletungiks valmis seadnud. Puuridetagune kitsas käik ulatus maja ühest otsast teise. Ja kõikjal selle käigu ääres seisid klaasseintega kastid, kus ujusid kirevad kalad.

Kuid peale kalade oli siin ka muid loomi. Näiteks elasid siin alligaatorid, kes on muidu päris krokodilli moodi, ainult hoopis pisemad.

Alligaatorite klaaskast oli käigu lõpus. Ka siin leidis vett ja kivikesi. Ka siin kasvasid pottides soojamaataimed, kuid midagi oli siiski hoopis teisiti. Alligaatorite puuril nimelt ei olnud katust.

Uudishimulikult kummardus Topi lähemale. Kõik kolm soomuselukat paistsid magavat, kuid kindlasti oli see ainult üks viguritegemine. Topi ise tegi tädi Lillile sageli niisugust vigurit. Noh, Topi juba teadis, kuidas vigurimeistreid kohelda! Pikemalt mõtlemata hüppas ta otse alligaatorite keskele.

Alligaatorid tõepoolest ei maganud. Kuid vigurit teha polnud neil ka mõttes. Krokodilli väikesed sugulased mõtlesid, et see rumal ahv on vaja ära süüa, ja selle juures olid nad meelsasti valmis üksteist abistama. Tasakesi nihutas üks alligaatoritest ennast veidi paremale. Tasakesi nihutas teine ennast veidi vasemale. Kui nüüd kolmas Topi selja taha roomas, saigi külaline ümber piiratud.

Nagu sa arvata võid, ei olnud säärast salakavalat võtet muidugi mõista

loomaiaia töötajad alligaatoritele õpetanud. Säärane salakaval võte oli alligaatoritel nende päriskodust, see tähendab Hiinamaalt kaasa toodud. Hiinamaal piiravad alligaatorid niimoodi jõeale jooma tulnud loomi.

Võib-olla seal on nendel ka edu, mine sa tea. Topi igatahes pääses põgenema. Kui alligaatorid oma suured suud pärani ajasid, rippus tema juba kahara hiina kase küljes ning kisendas mis jaksas. Kaks asja olid meie seiklejale äkki selgeks saanud: mängukaaslaste valimisel tuleb väga ettevaatlik olla, ja tädi Lillit selles majas siiski ei ole. Topi hädikisa kuuldes oleks ta tingimata kohale rutanud.

Nagu must kera kihutas Topi ukse poole.

Lisaks kõigele muule oli üks kahar puuke koos potiga ümber kukkunud. See sundis teda veelgi kiirust lisama.

Alles linnumaja katusel tegi Topi peatuse. Tädi Lillit ei olnud kusagil. Topi tundis end väga õnnetuna. Aga ka õnnetuna ei suutnud Topi paigal püsida. Ta nihutas end katuse servale ja vaatas alla.

Basseinis solistas endistviisi hüljes. Ka väikesed dingod, kes tegelikult pole midagi muud kui metskoerakutsikad, hullasid endistviisi oma puuris.

Ent midagi oli ka uut näha.

Väikesel väljakul seisis sinine kaubaveo-motoroller, mis loomaaeda piimaga varustas.

Korrapealt tuli Topile meelde, et ta on alles söömata. Kuigi korstnapühkija jaoks oli linnumaja seina äärde redel asetatud, ei hakanud Topi seda otsima. Tal oli äkki väga kiire. Vihmaveetoru ümbert kinni võtnud, libistas ta enda lihtsalt alla.

Kiire oli ka nahkkuues noormehel, kes hetk hiljem loomaiaa köögist välja astus. Põlvemüksuga kaubaveokasti praakil ukse kinni löönud, hüppas ta aega viitmata sadulasse. Mootor hakkas mürisema. Liiva üles paisates sööstis väike sõiduk paigast.

Kui motoroller suurele sõiduteele pööras, sõitis ta mööda kahest poisist, kes parajasti kooli ruttasid. Poisid jäid seisma ning kuulatasid.

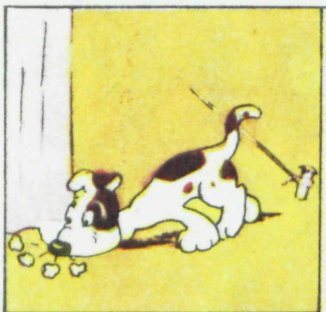
«Mootor klopib,» ütles üks, nimega Miku.

«Vedru käib vastu plekki,» arvas teine, nimega Aku. Need olid kahtlemata väga asjatundlikud poisid, kuid seekord nad küll eksisid. See oli hoopis Topi, kes tagus piimapudeliga vastu veokasti.

(Järgneb.)

Meil on ühest prantsuse lasteajakirjast külas kaks lõbusat selli —

REINUVADER
JA MESIKÄPP

Õõd mesilastel ja mesinikul

Kolhooside ja sovhooside viljapuaedades on ilusasti ridamisi mesilaste majakesed — tarud. Tead ju, et mesilased koguvad õienektarit ja valmistavad sellest magusat mett. Aga kas seda ka tead, et mesi on väga kasulik toiduaine? Seda süües on lapsed terved ja kasvavad kiiremini. Eestis on üks suuremaid mesilaid Harku-Järve sovhoosis. Seal elab 150 mesilasperet. Mis sa arvad, kui palju mett igalt perelt möödunud suvel saadi? Üle saja niisuguse väikese purgitäie, nagu on poes müüa! Tänavu sügiseks tahetakse mesilasperede arvu suurendada. Siis saab ka mett rohkem.

Kas mesilasi peetakse ainult mee pärast? Ei. Mesilased on ka põllumehe ja aedniku tublid abilised. Kõik õuna-, pirni-, kirs- ja ploomipuud, karusmarja- ja sõstrapõõsad, kurgi-, kõrvitsa-, päevalille-, ristiku- ning kümned teised taimed annavad ainult siis head saaki, kui nende õisi külastavad mesilased. Mesilased kannavad ju õielt õiele tolmuteri ja seda ongi saagi kasvamiseks vaja.

Mesilased annavad inimesele veel õietolmu, vaha, taruvaiku, piima ja mürki. Milleks neid vajatakse?

Eks ole mesilased kasulikud putukad! Kuid inimene on ka mesilasele kasulik. Need on mesinikud, kes hoolitsevad selle eest, et mesilaspered võiksid hästi elada ja tulukalt töötada. Kui mesilased peaksid haigestuma, annab mesinik neile rohtu. Kui jääb talvel toitu napiks, söödetakse suhkrulahuse ja vitamiinidega.

Mesinikud koguvad kergedest mett, vaha ja muid mesilasaadusi. Harku-Järve sovhoosi mesilas töötab kolm mesinikku. Neil on tegemist aastaringi.

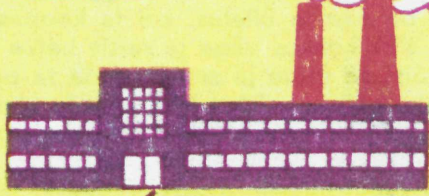

RAVIMID

MESIASEMA TOITE-
PIIM, MESILASMÜRK,
ÕIETOLM, TARUVAIK.

KASUTATAKSE LEN-
NUKI, METALLI, RÜDE-
KLAASI- JA TEISTES
TEHASTES.

VAHA

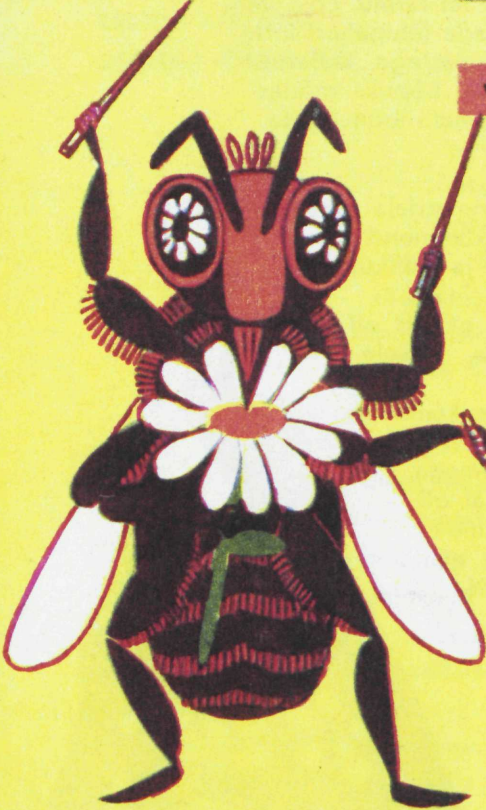

KREEMID, RAVIMID,
VÄRVID, SUUSAMÄÄ-
RE, LAKID JA PALJUD
MUUD KEEMIAKAUBAD.

TOIDUAINED, KREE-
MID JA RAVIMID.

MESI

TALVEL

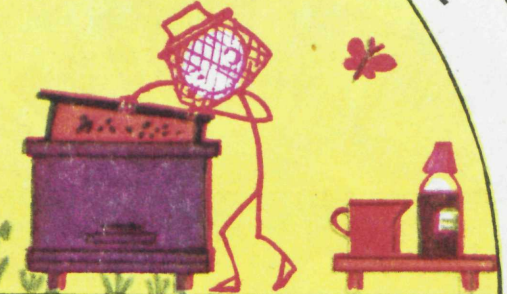
VAHA SULATAMINE

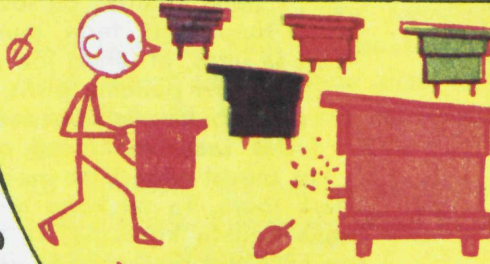
MESINIK KUU-
LAB KUMMITO-
RUGA MESILASTE
SUMINAT, NII SAAB
TEADA, KAS TARUS
ON KÕIK KORRAS.

KEVADEL

MESILASPERED
TÕSTETAKSE PUHTAKS
PESTUD TARUDESSE.
MESILASI TOIDETAKSE
SUHKRULAHUSE JA
VITAMIINIDEGA. HAIGED
SAAVAD ROHTU.

SÜGISEL

MESILASTELE ANTAKSE
TALVISEKS TÄIENDUS-
SÕÖDAKS VITAMIINIDEGA
SUHKRULAHUST. TARUD
KAETAKSE ÕLGMATTIDEGA.

MEE VURRITAMINE JA TEISTE MESILA-
SAADUSTE KOGUMINE. UUTE TARU-
PEREDE LOOMINE. SELLEKS TÕSTE-
TAKSE OSA MESILASI KOOS KÄRGE-
DEGA TEISE TARRU.

SUVEL

LÕVI JA KITS

INDIA MUINASJUTT

Elas kord ennevanasti kari kitsi, kes käisid iga päev metsas rohtu söömas. Ühel päeval, kui nad videvikus koju tagasi pöördusid, väsis üks kitseema väga ära ja jäi teistest maha. Pimenes juba, ja et kitseema koduteed ei leidnud, otsis ta varju ühes koopas. Mäherdune oli aga ta üllatus, kui ta koopasse pugedes leidis sealt eest lõvi! Kits kokkus väga ja seisis hetke kui soolasammas. Pani siis aga mõistuse tööle ja arutas, mida ta peaks tegema. «Kui ma katsun plehku pista,» mõtles kits, «nabib lõvi mu kohe kinni. Kui ma aga oma julguse kokku võtan ja araks ei löö, võin ehk ellugi jääda.»

Ta astus julgesti lõvi juurde, otsekui polekski tal hirmu. Lõvi vahtis teda, vahtis ja vahtis ega jõudnud ära imestada tühipaljast kitse, kes oli nii julge ja sarnanes nii vähe oma hõimlastega, kelledest mitte ükski polnud eales söandanud ta ligi tulla. Lõpuks mõtles lõvi, et see ei olegi ehk kits, vaid mõni muu tundmatu loom, keda ta varem pole näinud.

«Kuule, kes sa oled?» päris lõvi viisakalt.

«Olen kitseede kuningas,» vastas kits, «ja Šiva¹ kummardaja ning olen töötanud tema auks ära süüa sada tiigrit, kakskümmend viis elevanti ja kümme lõvi. Olen söönud juba sada tiigrit ja kakskümmend viis elevanti ning otsin parajasti kümme lõvi.»

Seda kuuldes oli lõvi väga hämmeldunud, ja uskudes, et kits oli tõepoolest teda murdma tulnud, ronis koopast välja. Kitsele ta ütles, et läheb jõe äärde nägu pesema.

Kui lõvi punuma pistis, kohtas ta šaakalit. Nähes loomade kuningat kabuhirmus põgenevat, küsis šaakal, mis tal viga on. Lõvi jutustas šaakalile kiiresti oma kohtumisest üpris imeliku loomaga, kes oleval väga kitse moodi, aga üldsegi mitte pelglik. Šaakal oli tark loom. Ta sai kohe aru, et lõvi ärevuse põhjuseks oli ainult vana armetu kitseema. Ta püüdis lõvi julgustada, ütles talle, et see oli ainult riugas, mida vana nõrk loom kasutas, et eluga pääseda.

«Kogu ennast, tule lähme su koopa juurde tagasi! Saame sellest va kavaldajast korraliku kõhutäie,» pani ta ette.

Lõvi võttis nõu kuulda ja pöördus koos šaakaliga tagasi.

Kui kits nägi nüüd lõvi tagasi tulevat, teadis ta, et selles oli süüdi taibukas šaakal. Ent ta ei löönud araks. Läks tulijatele vastu, tähtis nägu peas, ja sõnas šaakalile:

«Ja niimoodi sa siis täidadki mu käsku? Saatsin su püüdma kümme lõvi, et saaksin need korraga ära süüa, ja sina tood mulle ainult ühe. Niisuguse nurjatuse eest nülin su naha!»

Niipea kui lõvi seda kuulis, mõtles ta, et šaakal oli teda petnud, tormas talle vihaseks kallale ja neelas ta alla.

Vahepeal lipsas kits koopast välja ja pääseski lõvi käest.

¹ Šiva — hindude hea ja kurja jumal.

Illustreerinud E. PIKK

EVAKESEST, KES END KOGU AEG MUUTIS

TŠEHHI KIRJANIK
RUDOLF ČECHURA

Elasid kord ema ja tüdruk. Ema oli niisugune nagu emad ikka — kord rõõmus, kord kurvameelne —, aga ta oli alati ikka ema.

Tüdrukuga oli asi teisiti. Lõbus oli ta pea-aegu alati, kuid tüdruk polnud ta küll kunagi.

Palju sagedamini oli ta traktor, herilane, karikakar või mõnikord isegi telefon. Ühesõnaga — Eva muutus pidevalt.

«Mine too mulle poest kilo jahu,» ütles talle ema. «Küpsetan sulle kooki.»

«Tuut-tuut!» vastas Eva, kuna ta oli just omnibussiks muutunud. Õelge nüüd ise, kas omnibuss saab, asja ees, teist taga, poodi sõita?

Ja ema tõi jahu ise ära.

«Too õige mulle kapist mõned munad,» palus ema tainast segades.

«Rr-rr, auh!» tegi Eva, kuna tast oli saanud äkki koer, tige-tige koer.

Noh, õelge, kas saab tigatedat näljast koera lasta toidukapi kallale? See sööks ju kõik ära.

Emal tuli ise munad tuua.

Ta valmistas taigna, kattis rätikuga kinni ja asetaski sooja kohta.

«Evakene, kas sa jahvataksid koogi jaoks natuke mooniseemneid?»

Mis juhtus Evaga jälle? — Äkki sai tast varblane. See hüppas mööda kööki, siristades: «Kuidas saan seemneid jahvatada, kui olen varblane, ema? Nokin ju kõik seemned ära!»

Ja ema jahvatas seemned ise peeneks ning pani koogi küpsema.

Kogu ruum lõhnas isuäratavalt.

Äkki küsis Eva: «Tead, ema, mis ma nüüd olen?»

Ema vaikis.

Kook sai valmis ja jahtus plaadil.

«Üks pisike tükike...» palus Eva.

Aga ema vaikis, lausumata sõnakestki.

See pani Eva mõtlema. «Mis sul viga on, ema? Miks sa ei räägi midagi?»

Ema ei vastanud ikka veel. Koogi kappi tõstnud, lausus ta: «Mis mul peaks viga olema? Mitte midagi. Muutsin enda ainult kalaks. Ja kas sa oled näinud kala, kes kellelegi kooki annab?»

Eva jäi mõttesse. Siis hakkas ta vilistama nagu reaktiivlennuk. Vile paisus järjest tugevamaks. Ja äkki küsis tüdruk:

«Ema, kas tahad, et lendan poodi ja toon isale midagi õhtusöögiks?»

Ta lendaski.

Siis muutis ta end veel heliplaadiks ning õppis kohutavalt kiiresti kooliluuletuse selgeks.

Ja siis sai tast kirjutusmasin, kes kirjutas puhtalt ja nagu trükitult oma harjutused valmis.

Samal momendil, kui ta viimase punkti pani, muutus ema vaikivast kalast rõõmsaks emaks, kes andis Evale kooki.

Kui ka teie seda maitsta soovite, peate kiirustama, sest muidu sööb Eva kõik ära.

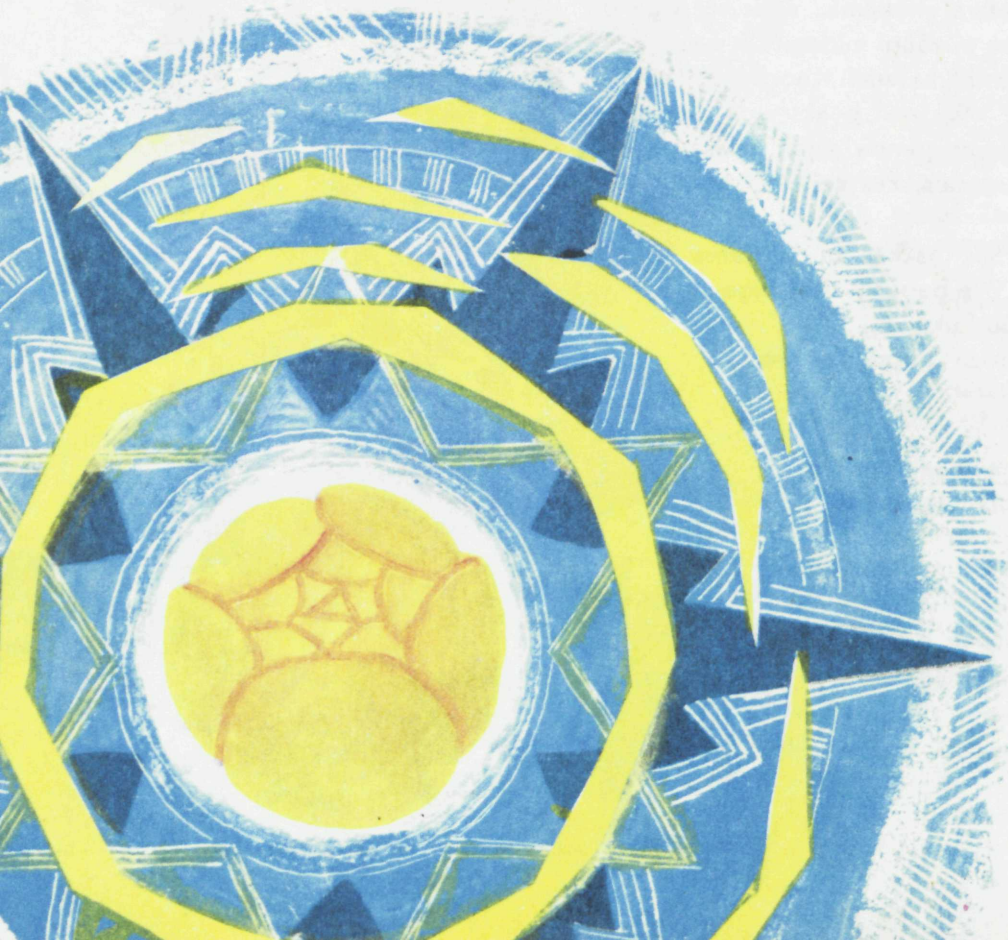
Kullerkupp

OLIVIA SAAR

SIIN ON NUPP
JA SEAL ON NUPP,
TERE, TERE, KULLERKUPP!

SEISAN UHE
NUPU EES,
VAATAN –
TAL ON PÄIKE SEES.

SELLEPÄRAST KULLERKUPP
ONGI KULDSET VÄRVI NUPP.

Güdi valvur

AINO TIGANE

Õue joostes leidis Epp: aa, Kristake oli vankriga värskesse õhku too-
dud! Ta magas oma roosades sitsides-satsides nii et lust näha. Ainult
kas talle, kukulapsele, siin rahu antakse!

Sest kuula Jaaku ja Rihof! Ka muidu lärmakad, on neile veel oma-
sugune külaline saabunud. Nüüd mängivad jõmpsikad kolmekesi pio-
neere. Kuuri tagant esile marssides trambivad nad jalgu, justkui oleks
neid terve rühm, loevad, kuidas hääled võtavad: üks-kaks, üks-kaks.
Võõras poiss, kirju pasun käes, kavatseb koguni signaali puhuda.

Epp pani näpu huultele:

«Ssst! Ajate Krista üles!»

Marssijad küll tasandasid taldadega kopsimist, pöörasid tagasi kuuri
varju, kuid ega sellega jäänud. Tänavalt sörkis koer õue tulla, suur
ja karvane mis hirmus, pealegi habemega. Eks igaüks ole tähele pan-
nud, et just need habemikud hauguvad nagu tõrrepõhjust.

«Mine ära!» nõudis Epp.

Koer hoopis avas suu. Kui ta äkki hakkabki . . .

«Kas sul häbi pole!» ruffas Epp tõrelema. «Vaata mulle otsa!»

Noomitav saatis Epule vaid viltuse pilgu ning urises omaette. Siis tegi,
nagu oleksid tal siin mingid jäljed läbi nuuskida. Koon maas, tiirutas
ta peaaegu täie ringi, enne kui väravast välja lonkis. Nojah, kui otse-
maid sõna kuulab, peetakse teda viimati tossikeseks . . .

Epp igatahes võidurõõmutses. Ehee, meie õues võiks Krista-taolisi
rohkemgi olla, kohe mitu tosinat. Mina ei laseks kellelgi nende und
segada. Ilmuks kas või vana lõvi ise loomaaiast, ilmatu lakaga, pära-
tute lõugadega. Võnksutaks saba ja muudkui lapse poole. Mina põru-
taksin: «Kuhu sa kipud!» Tema vastu: «Jõu-uu, jõu-uu!» Mina otsiksin
malakat: «Oofa sa, annan koonu pihta!» Tema: «O-ii, ei-ii . . .» Saba
jalgade vahele ja minema . . .

Samas hüüdis Krista ema aknast Epule lõvikujutluse sekka:

«Laps häälitseb. Ole hea, vaata, mis tal viga on.»

Epp astus vankri juurde: ütle sõgevaimu! Kärbes lapse näole lasku-
nud, ta oma kõndimise ja kõdistamisega äratanud.

Lilleraamat

Meie metsade toredam lill on kuldking. Tema kuldkollane õis meenutab nelja punakaspruuni paelaga nukukinga. Seda lille ei tohi noppida, sest ta kasvab ja paljuneb väga aeglaselt. Ka jõgesid ja järvi kaunistava valge vesiroosi ning hoopis harva kasvava siberi võhumõõga õisi ei korjata. Kuldking, valge vesiroos ja siberi võhumõök on looduskaitse all.

Kui ilusad on kullerkupud! Saare- ja Hiiumaal on nad harulduseks, seal kasvab neid üpris vähe. Kui kullerkuppe igal aastal palju korjata, ei saa nad seemneid kanda. Siis uusi kullerkuppe ei kasva ja nad kaovad niitudel sootuks. Pääsusilmad, nurm- ja aasnelgid, kollased vesikupud ning kõik teised lilled on meie põhjamaise looduse ehe. Hoia neid!

Lilled on alati kõige ilusamad seal, kus nad kasvavad. Kui nopid kullerkuppe, pääsusilmi, nelke, siis võta neid üsna väike kimp. Sa ju tead, et vaasis närisivad lilled kiiresti.

Joonistanud I. PURRE

NURMNELK

AASNELK

PÄÄSUSILM

SIBERI VÕHUMÕÖK

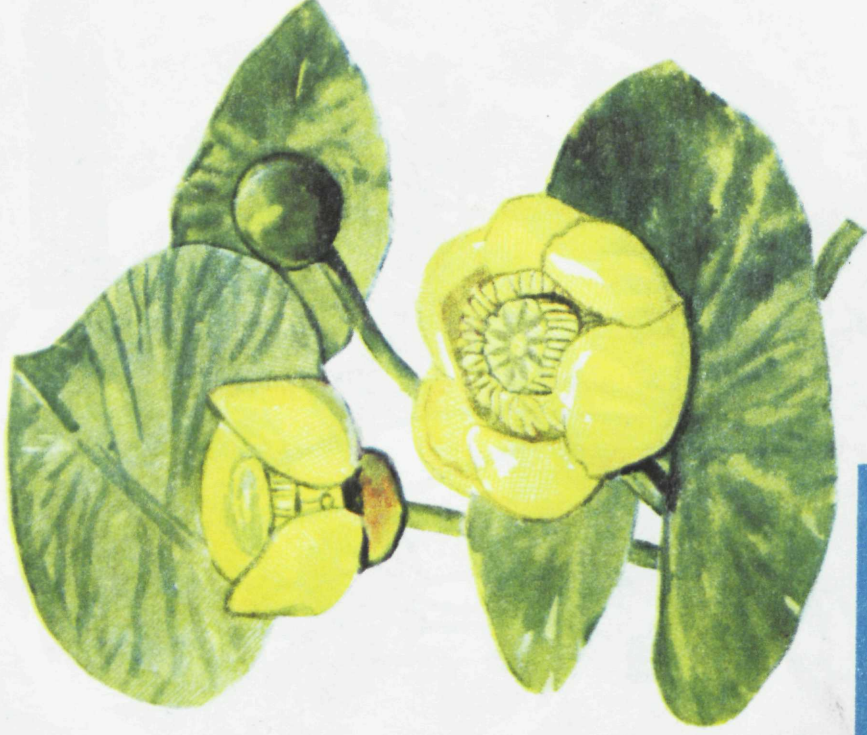
KULLERKUPP

VALGE VESIROOS

KAUNIS KULDKING

KOLLANE VESIKUPP

Karpkalad õhus

Viimasest koolipäevast on mitu-mitu nädalat möödas ja sa oled juba harjunud sellega, et sul endal või vanemal õel-vennal pole enam vaja hommikul vara tõusta ning kooli minna või õppetükkide kallale asuda. On saabunud koolivaheaeg.

Aga seda sa vist ei tea, et jaapani lastel koolitöö alles algas. Seal lähevad poisid ja tüdrukud, kes on saanud kuueaastaseks, 1. aprillil kooli. Lapsed on koolis väga tõsised ja töökad. Nad nagu aimaksid, kui vajalik on hoolas olla.

Õppeainete hulgas on suur tähtsus muusikal. Nii oskab iga laps, kes kooli lõpetab, mõnd pilli mängida. Tütarlastele õpetatakse perenaise-saladusi, ka teeketmist. Sest nagu sinu vanemad peavad lugu maitsvast kohvist, armastavad jaapanlased juua head teed. Kuidas see oskus on

kätte õpitud, saavad tüdrukud näidata oma pidupäeval, 3. märtsil, nn. tüdrukute päeval.

Sünnipäevadel lastele Jaapanis kinke ei tehta. Kuid tüdrukute päeval panevad kõik tütarlapsed selga oma kõige ilusama siidkleidi ja ehivad ka nukud kauniks ning ruttavad vastu võtma lilli ja kinke.

Poistel on sünnipäeva asemel kingituste ja pidupäev 5. mail. Siis sätevdab iga maja kõrval paberlohede, tuulerataste ja lipukestega ehitud ridva otsas niimitu karpkalataolist

tuulelohet, kui on selles majas poisslapsi.

See komme pärineb vanast, paljude sõdade ajastust, kui tugevamaks peeti seda peret, kellel oli välja panna rohkem osavaid sõjamehi. Seepärast rõõmustati eriti iga poisslapse sünni üle ja tähistati seda suure peoga. Karpkala peetakse julguse, õnne ja visaduse tähiseks. Seepärast siis seotigi uue sõjamehe sünnist teatamiseks maja kõrvale kõrge ridva külge värviline karpkalavimpel lehvimä.

—
ELKND Keskmittee ja ENSY Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 6 —
1968, IX aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel.
449-70, 475-20. EKP Keskmittee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, A. Pukk (peatimetaja), H. Raigna, M. Velleste.
Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmeets.

Leduda antud 12. IV 1968. Trükkide antud 22. V 1968. Trükiarv 58 000. Paber 90 X 60/8. Jätkuipõõgnaid 2.
Arvestuspõõgnaid 1,83. MB-03987. Tellimise nr. 616. Trükikoda «Oktoober», Tallinn, Kreutzfeldi t. 24.

Esikaanel S. VÄLJALI
joonistus «Suvel».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,83 учётно-издательских листа. Типография «Октоober», ЭССР, Таллин, Креуцфельди, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, бульвар Эстонии, 4. Цена 15 коп. Зак. 616. Тираж 58 000.

MIS ON
SELLEL
PIL-
DIL
VA-
LES-
TI?

ARVA ÄRA!

1	2	3	4
2			
3			
4			

ARVA ÄRA!

RISTSÖNA

Alla ja paremale:

1. Kehaosa.
2. Naisenimi.
3. Varem.
4. Veesõiduk.

AI-AI-AI!

Moodusta
silpidest
vastused!

1. Mis haigus sellel poisil on?
2. Kes saaks teda aidata?
3. Kuidas hammast ravida?
4. ja 5. Mis on igapäev vajalikud, et poisi haigus ei korduks?

1									
2									
3									
4									
5									